

ali saj si najti dober kos kruha za življenje. Zato se živo nadjamo, da deželni zbor si bo to stvar ad notam vzel, da po dovršenih važnejih stvaréh tudi pride na dnevni red.

V Zagrebu 17. januarja 1863.

J. M.

Odlomek za pokušnjo

iz epičke pesmi:

Veronika desenička.

Drugo petje.

Bila je jesenska dōba,
Listje padalo je z drevja,
Lastovice in žerjavi
Se selili v južne kraje;
Pihal sever mraz je v lice,
Noč je dolgost raztegvjala.
Krasnih cvetk očetu svoj'mu
Več Veronika ni brala,
Več prepevala ni pesme,
Pesme sladke miloglasne;
Nego v vrtu je sedela
In čez jesen je tožvala;
Da uničila ji cvetke,
In drevesa ogolila,
Mile pevke razpodila.
Je tožvala, da poletje
Tako hipoma minulo,
Z njim se cvetje je osulo.
Tako, je pri sebi djala,
Meni bo mladost minula,
Rajska dōba spremenila,
Ljubi oče skorej bodo
Mene samo zapustili;
Kakor listje z drevja pada,
Tako pada las za lasom
Jim iz sive glave; kakor
Se žerjavi, lastovice
V tople kraje zdaj selijo,
Svoje gnjezda zapustivši,
Tako bodo preselili
Se moj oče v boljši kraj,
V boljši kraj, v nebesa svete.
Jez pa sama bom ostala
Brez zavetja, brez pomoči.
Sem ko cvetka rahla nježna,
Kteri vsaki mraz škoduje,
Ktero veter omandrá
In živina poteptá,
Če v zavetji ni ograje.
Kje zavetja čem iskati?
Kam se reva čem podati?
In pomoči od koga čem
V raznih silah pričakvati?
Kadar sama bom ostala,
Komu reva bom tožila?“
Tako mило je zdihvala,
Kar je žena pristopila,
Bela žena Rojenica;
Dolge kodre je imela,
Je imela belo halo,
V rokah svitlo ogledalo
Je držala, in je tako
Deklico nagovorila:
„Ti se bodeš omožila,
Ko žerjavi z južnih krajev
Sopet se povrnejo,
Lastovice priletijo,
Kukavica zakukuje,
Pa ti sreče ne prinese
Ne žerjavi, lastovice,
Kukavica zakukuje,

V Črešencah 20. prosenca 1863.

Ti nesrečo oznanuje.
Glej Veronika v zrkalo
Svoj'ga moža vidiš tū,
Je rodbine imenitne,
Ktera po širokem svetu
Kot nezmagana slovi.“
In ji kaže ogledalo,
V ogledalu krasni vitez
Stal ponosnega obličja
In zaljubljeno obračal
Je v Veroniko oči.
Al — ko bi trenil, bilo
Rojenice više ni;
Sama je Veronika ostala,
Groza jo je sprehajala,
Ali sanja alj bedi
Znala ni.

Al Veronika od sedaj
Vsa drugačna je postala,
Več ni pela, več skakljala,
Tužno je okrog hodila,
Ni vesela više bila,
Noč in dan premišljevala
Je prikazen Rojenice,
Noč in dan podoba stala
Pred očmi ji viteza.

Se Veroniki je bilo
Nekaj v srce vgnjezdilo,
Kar ji dalo ni pokoja
Ne podnevi ne ponoči.
Prvikrat okusla je,
Da je zemlja solz dolina,
Pa še znala ni, zakaj
Da postala je nesrečna.
Kaj se v srcu ji godí,
Imen'vati znala ni.

Srečna je srečna
Deklica vsaka,
Dokler ji bñje
Prosto še sreč.

Dokler ji v srcu
Radost prebiva,
Rajsko veselje
Ona uživa.

Kadar ljubezni
Pšica zadene,
Pšica pa mir ji
Z srca prežene.

Tadaj nesrečna
Ona postane,
Težko zaceli
Srčne si rane.

Torej varujte
Mile device!
Sladke ljubezni
Ostre se pšice.

J. Frankolski.

Dopisi.

Iz Gradca. Gk. (O tukajšnjem vseučilišču.) Odbor deželnega zbora je izročil zboru predlog, da se dopolni tukajšna viša šola (ali universita). V zboru so se precej

živahno sukali na eni strani, da ostane kakor je, in da se najrajše gleda na zboljšanje djanskega uka na tukajšnjem Ivanišču (Joaneum). Gosp. dr. Hlubek je po številkah dokazal, da nobene potrebe ni vseučilišča dopolniti še z zdravniškim razdelkom (z medicinsko fakulto). Štajar, pravi, ima več zdravnikov kakor pa cela Avstrija v razmeri. Sami dohtarji bi nastopili tam, kjer še sedaj padarji nimajo od česa živeti. Izredili bi se po takem nepotrebni učeni postopači. Tudi dežela štajarska ni tako bogata, da bi prevzela del stroškov za ta razdelek. Vendar, če že hočejo poslanci skrbeti za poduk in za blagostanje naroda, naj poklonijo nekaj dnarne podpore Ivanišču, kjer se možje podučujejo za djansko življenje. Sedaj so na čelu cesarskih in posebnih opravil večidel le tujei, ker domá ni dosti izurjenih tehnikarjev. Krepkim takim dokazom se je pa vendar večina poslancov ustavila iz različnih uzrokov. Eni ljubijo celoto; kažejo, da brez zdravniškega razdelka ni vseučilišče, ktero pomeni celoto človeških vednost. Drugi bi morebiti radi kinčali deželno mesto Gradec in vabili sém dijake iz širokega sveta. Drugi še pričakujejo po tem jako poboljšanje unih razdelkov, posebno modroslovskega. Na potrebo težko če je kdo gledal; tudi težko na pravi namen graške više šole. Pravijo, da je Gradec trd mejnik nemške kulture, da tū se lomijo vse moči nemškemu duhu nasprotne. Morebiti da je toraj kos večine našega štajarskega poslanstva mislil ta mejnik še bolj zabiti in zagvozdit sedaj, kadar se tudi pri nas na Štajarju giblje duh slovenske narodnosti. — Gradec, slovensko ime glavnega mesta na Notranjskem, bi moral ustreči notranjskim potrebam. Štajarsko, Kranjsko, Koroško in Primorsko pošilja le-sém svoje sinove. Znano pa je, kako popačeni zapuščajo slovenski sinovi učilno mesto in zatajujejo svojo mater slovensko. Vendar kar je sklenjeno, bomo imeli že 1. oktobra tega leta. Ktere posledice pa sledijo iz te resnice? Da se slovenski pravniki morajo postav in prava učiti, tudi v slovenskem jeziku, ako hočejo enkrat polahkoma uradovati slovenski; da se zdravniški dijaki morajo učiti tudi poleg nekteri predmet v slovenskem jeziku, ako se hočejo izobraziti za Notranjsko. Jezikoslovci se itak radi, bi rekel sami poprijemljajo maternega jezika. Naj se dijak izobrazí na tej ali oni fakulti, povsod se uči za človeško društvo.

Iz Celja. † — Tū Vam pošljem popis *) glavnega zbora in besede naše čitavnice 11. januarja, pa tudi popis „besede“ v Laškem trgu, ki je bila 25. januarja. Oj! to sta bila spet večera neprecenljive vrednosti! To smo spet bili židane volje! 8. februarja nas čaka enaka veselica v Žavcu, ktere se vse domoljubne srca že neizrečeno veselijo.

Iz rogaške Slatine 30. jan. V lanskim „Novicah“ je bilo že omenjeno, da se bode tukaj pri sv. Križu na Slatini nova cerkev zidala. Na svetih treh kraljev dan smo se od stare cerkve poslovili, in potem jeli razderati, tako da še zdaj le zvonik stoji, pa tudi ta bo se moral za kakih teden dni umakniti, in potem se bo na njegovem mestu povzdignil nov hram Božji po sedanjem stavbnem okusu. Starinskih spominkov se dozdej v cerkvenem zidovjinič družega ni našlo pomenljivega, ko nek groben kamen blizo kostenjaka z latinskim napisom, kterege tukaj podam, ker zná biti, da še kje po Slovenskem rojaki teh rajnih živijo: „*Hic requiescit honestus dominus, Georgius Keber cum sua dña, Uxor nomine Ursulu. Hoc curavit fieri dnus, Laurentius Keber, Cum suo dño affine, Georgio Pamr. Die 5. Junii anno 1647.*“
Slek.....

*) Prav radi, kakor veste, bi bili vzeli vés dopis v današnji list, al nikakor ni bilo mogoče. Drugi pot. Vred.

Iz doljnega slovenskega Štajarja 30. jan. — Vreme imamo tako lepo in prijetno, da si boljšega ne moremo želeti. Sneg, kateri je v adventu za pavec debelo padel, ga je zemlja v malo urah popolnoma posrkala; od onega časa pa ga ni bilo več pri nas; kar ponoči zmrzuje, se podnevu otají, toraj vincarji lahko po vinogradih sežejo, grobajo, zemljo in gnoj nosijo, to marsikteremu prav služuje, samo da nekteri skopi posestniki ne dovoljujejo zavolj kratkega dneva dninskih opravil. — Sreča je, da ponoči zmrzuje, sicer bi rastlinstvo prezgodaj gnalo; res sem že vidil nekatere obrezane trse solziti, in celó na drevju opazil sem popke celó napete. Za zimski rep pa Bog sam vé; nadjamo se pa vendar vsega dobrega, ker po planinah veliko snega leží. — Pred 14 dnevi vidim neke trde slovenske deklice „držinsko knjižico“ in „domovnico“ njeno; reva se togoti in hudi, da jej pisar ni njenih lastnosti na slovensko stran vpisal. To bi barem umela; tako si pa s krvavimi žulji zasluženimi krajcarji za njo kineški zaklad vrinjani hranuje. Ko majhen deček sem si mislil, da le mi otroci smo tako trde buče; sedaj pa vidim, da tudi nekterim odraščeni se taka godí. — Pridni „Naprej“ se je v poslednjih listih z obširnejimi dopisi iz raznih krajev pomnožil; tako je prav; naj bi nam saj koliko toliko tudi iz štajarskega deželnega zbora donašal. Kuharov.

Iz Kastve 22. jan. — Gosp. duhovnik Andrej Marrotti, župan kastavski, je za brambo narodnosti naše 20. t. m. pisal gosp. županom po slovenskih občinah istrskih sledeče pismo: „Spoštovani gospodje! Tržaški časnik „Osservatore Triestino“ 15. dan t. m. broj 11 je prinesel nesrečno oznanilo, da je bil predlog našega prespoštovanega poslanika prečastnega g. škofa Dobrila v našem deželnem zboru: da bi se odločbe sednične razglaševale tudi v jeziku slavenskem, hrupno zavržen. Častni gospodje! Vi dobro veste, da diplom cesarski, 20. oktobra nam milostivo podeljen, zagotavlja nam pravice narodnosti slavenske jednako, kakor Italijanom italijanske. Mi smo dolžni, ljubiti in spoštovati svoje deželne brate Italijane; al pravico imamo terjati to isto od njih. Cesarski diplom ni prazna beseda; to spričuje ta reč, da Njihovo Veličanstvo ga je poslalo ljubljanskemu zboru v jeziku slovenskem podpisane lastnoročno jezikom slovenskim in pismom slovenskim (za Štirsko tudi tako); in ta diplom je temeljna postava, katero poslanci, tolmači želj samo ljudstvenih, ne bi smeli presojevati, še manje pa oskrnjevati. Tako ponašanje ne bi se moglo izgovarjati, še takrat ne, ko bi bil platneni (ali svilni) most iz Poreča v Benedke ali v Jakin uže posve gotov. Za protivnika cesarstva mora se držati tako oni, ki po svoje tolmači pravice cesarjeve, kakor oni, ki ne spoštuje pravic narodnih. Ni naroda brez jezika. Srčnost in složnost, ktere ste pokazali uže enkrat vzdignivši glas na zbor za brambo pravic Prestoljnih, mi daste upanja, da Vas boste zdaj ta čas in vsikdar povzdignili kripek glas za svete pravice naše narodnosti!“

Od krajnsko-štajarske meje 30. jan. H. — Z novico žalostno začnem svoje dopise za to leto. Zadnji pondeljek 26. tega mesca gresta brata Jakob in Anton Irgel-nova (Jörge) iz Krke, dozday knapa na Hrastniku v trebovski fari, zvečer ob 11. uri v svojo sobico, katero sta pri nekem kmetu na dilah stare hiše imela. Da bi boljši spala, si še s premogom novo ognjišče, katero ima železne ploše, od znotraj zakurita. Ker pa siromaka pozabita žleb za dim odpreti, vès strupeni sopúh v sobico vdari in ju zaduší. Ko neki tovarš zjutraj ob štirih po kruh v tisto sobico pride, najde oba mrtva. Ko bi brž takrat najden človek náreden bil, ki ume zadušence oživljati, morebiti bi bil saj enega smrti otel, ker

je bil še topel, ko so ljudje prišli. — Ravno tisti dan ob štirih popoldne blizo une nesrečne hiše v nekem litužu *) mlad fabrišk delavec, v tem, ko gospodinje ni bilo domá, deklam, ki so predle, nespodobno nagaja. Ker pa mu ena, katero je najhuje dražil, v kamro zbežati hoče, jo pijanec za janko zgrabi in s tako močjo znak potegne, da obá padeta; ubogi mladi ženski pa, ki je z nogo čez prag ležala, se kost v bedrih čez in čez prelomi, da so pavec dolge košice skozi meso gledale. Bog daj norcom pamet!

Na Srpenici 10. pros. Fl-r. — Akoravno je naš kraj med visocimi gorami, da pozimi tû in tam malo ali celó nič sonca ni, je bila vendar lanska kakor tudi letošnja zima dozday toplá kakor na Laškem. Znano je, da je bilo preteklo jesen v nekterih krajih na sadnem drevju cvetje pognalo, in vremenski preroki so na to hudo zimo napovedovali. Tudi pri nas so bile leta 1861 v jeseni nekatere hrušove drevesa tako precvetle, da so bile od deleč kakor snežene viditi; pa kdaj je bila zima bolj toplá kakor lanska? Ravno tako se tudi letos godí: toplómér pod ničlo malokrat pada; zato pa po vrtilih cvetlice razcvetajo, ledrik nezakrit pod milim nebom ni poginil, ter je še zdaj dober za jesti; dozday snega v doline še nič ni bilo. Res je, da zima brez snega je prijetna, vendar kmetijstvu ni koristna, za naše kraje pa celó ni ugodna. Posebno v Logu, na Strmecu in na Predilu je sneg v zametih na cesti največi pridelek; predlanskim je menda cesarska kasa imenovanim trem vasem, ktere 700 duš štejejo, kakor pravijo, blizo 5000 gold. za sneg na cesti zaslužiti dala; zato je pa tudi v pogovoru, da Strmčani vedno Boga prosijo, naj bi jim veliko snega dal, ker imajo polja le malo in še to slabo, da bi na cesti veči zaslužek imeli.

Iz Kranja. * 11. dan t. m., to je, v sredo ob desetih dopoldne bo slovesna črna maša za slavnega našega pesnika dr. Franceta Prešern-a, ktereга truplo od 10. februarja 1849 počiva na našem pokopališču. Čitavnica naša, mislimo, da spolnuje le sveto svojo dolžnost, da spomin obhaja po možu, ki bo na veke dika in ponos domovini naši. Odbor čitavnice naše je vrlo dobro sestavljen; na čelu družbe stoji iskreni domoljub in posestnik Pirc, tajništvo opravljata gospoda Šavnik in Globočnik, odborniki so mestni župan g. Loker in še drugi veljavni možje, dnarničar je gosp. K. Pleiweis. Ker bo čitavnica še le o sv. Jurji dobila svoje stanovanje ondi, kjer je dosihmal kazina bila, ima začasno na tako imenovani „Stari pošti“ svoje prebivališče. Nadjamo se prav veselega napredka; že štejemo dokaj društvenikov, imamo mnogo časnikov itd.

Iz Loke. ** 11. dan t. m., ko bo dopoldne v Kranji črna sv. maša v spomin Prešernu, bomo mi na večer napravili „besedo“ v čitavnici naši.

Iz Ljubljane. Čitavnica naša je v pondeljek 2. dan t. m. zvečer obhajala spomin rojstnega dne neumrlega Valentina Vodnika. Vredno obhajati ta spomin in spodobno sprejeti visokočastite goste, ki so od blizo in deleč prišli udeležiti se te slovesnosti, se je čitavnica ta večer kakor zala nevesta, pričakujoča svojega ženina, oblekla v praznično obleko. Ob 8. uri je bil oklican začetek, pa že kmali po sedmih je vrela množica skupaj, da je bila dvorana z vsemi sobami prepolna; bilo je gotovo čez 800 vseh, in posebno veselo je bilo viditi, da tretjina je bila domoljubnih gospá in gospodičinj, med kterimi so mnoge slovile še po nenavadni krasoti svoji. Ko kmali po osmih stopijo v dvorano prečastiti gospodje iz Reke, ki so prišli kot namestniki čitavnice ondašnje,

*) Zakaj se ne rabi za „Schenkhaus“ po Koroškem sploh znana beseda lituž za „Schenkwith“ litkeb? od liti; za Gastoder Einkehrhaus oštarija od ostati(?), namesto ptujke: gostivnica, gostivničar itd. Pis.

jih sprejmejo nadušni živio-klici. Začetek „besede“ je bil sicer ob 8. uri napovedan; al pričakovala je čitavnica še povabljenih visocih gospodov, tedaj je odlašala blizo do 9. ure s začetkom, ki je bil krasni predgovor, zložen po dr. L. Toman-u in nadušeno govoren po izvrstni naši deklamatrici mladi gospodičnji. Ravno začno gospodje pevci pod vodstvom gospod profesorja Nedveda prekrasni njegov „Venec narodnih slovenskih pesem“, kar stopijo Njih ekscelencija cesarski namestnik baron Schloissnigg, gospod deželni glavar baron A. Codelli in predsednik c. kr. ljubljanske deželne sodnije gospod vitez Još v dvorano in gromoviti slava-klici sprejmejo prespoštovane gospode, ki so čitavnici naši danes čast skazali s svojo nazočnostjo, in katerim se je pridružilo tudi nekoliko gospodov deželnih poslancov. Predsednik čitavnice in mestni župan gospod Ambrož se zahvaluje za veliko čast, ki je došla današnji večer čitavnici naši po toliko visokocenjenih gospodih domačih in unanjih, in „beseda“ s petjem in govori zdaj sledi v izvrstni izpeljavi noter do konca, ki je bil blizo 11. ure, o kateri se je še le ples začel. Obširniši popis njeni odlagamo za prihodnji list, ker danes nam prostora in časa manjka. Med „besedo“ je došlo 5 pozdravilnih telegramov: od akademičke čitavnice iz Prage, od pevskega društva „Kolo“ iz Zagreba, od Slovincov v Zagrebu, od čitavnice v Pulji, od Slovincov iz Dunaja; čitavnice reška, tržaška, loška in krajnska so bile namestovane po svojih g. predsednikih in odbornikih. Rečemo le še to, da današnja „beseda“ je bila z občno pohvalo sprejeta in da prav zadovoljni ž njo so se poslovili visoki gospodje gostje, pozdravljeni pri odhodu spet z nadušeni slava- in živili-klici. Ples je trpel blizo do 6. ure zjutraj. Vodnik pa — tega smo si svesti — je radosti poln iz rajske višine to noč gledal na narod svoj, na sine svoje in hčerke svoje, za katere ni zastoj delal, ni zastoj pel!

Iz Ljubljane. Na en dan — 29. januarja — smo na pokopališče spremili dva domoljubna moža in zdravnika: občespoštovanega gosp. dr. Karola Vesel-a, bivšega c. k. kresijskega zdravnika, in pa gosp. Franca Malavašić-a, po vsem Slovenskem dobro znanega pisatelja, ki je tudi „Novicam“ bil iz prvega začetka noter do zadnjega dneva nevtrudljiv pomočnik. Uni je umrl v 55., ta v 45. letu svoje starosti. Na grobu Malavašić-evem so peli gosp. pevci čitavnice premil čveterospev slovensk, in prijatli njegovi so djansko pokazali, da so cenili delavnost rajnega na domačem polji. Zapuščena udova z dvema otročičema jim je srčno hvaležna za to. „Novice“ pa stavijo obema vrlima domoljuboma ta nevenljiv spominek!

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Važniši sklepi deželnih zborov preteklega tedna so bili sledeči. Graški zbor je sklenil, naj se na stroške deželne zavaruje dežela štajarska proti kugi na Ogerskem in Hrvaškem. Gospod dr. Rechbauer stavi vprašanje zastran vpeljave porotnih sodb. — V zboru praškem je predložil Palacky nasvet o prenarredbi volitvenega reda za deželni zbor; izvoljen je bil za prevdarek tega predloga odsek iz 9 poslancov. Ko je na večer prišel Palacky v narodno gledišče, ga je vse sprejelo z slava-klici. V tem zboru je tudi poslanec Lambel vprašal cesarskega namestnika: ali ne bo vlada vojaščine oprostovala tudi izvrstne učence kmetijstva in gojzdnarstva? Namestnik je obljubil kmali odgovor. To je važna stvar za gospodarstvo sploh. — Zbor salcburški je hotel še dalje skočiti in je nasvetoval predlog za prenarredbo ustave od 24. febr.,

namreč naj se za Salcburško voli 30 poslancov namesto 26; volijo naj se poslanci le za 4 leta; volivci naj glasujejo pismeno, ne pa ustmeno; al na opomin cesarskega namestnika, da še ni nobenih pravih skušinj, na katere bi se mogel opirati ta predlog, je bil nazadnje enoglasno odložen. — Zbor tirolski se poganja za ohranjenje edine katoliške vere v deželi. — „Narod. Novine“ so prinesle novico, da presvitli cesar pojde prve dni mesca aprila v Dalmacijo in potem v Zagreb; najnovejši časniki preklicujejo to novico. — 30. januarja so se na Dunaji pod predsedništvom ministerstva kupčijstva začele posvetovanja, kako bi se zabranila goveja kuga v našem cesarstvu. Komisija, ki se v tem posvetuje, šteje namestnike 2 ministerstev, ogerske in hrvaške dvorne kancelije in več profesorjev in živinozdravnikov tacih dežel, kjer razsaja goveja kuga. Posvetovanja zadevajo: 1) prenarredbo sedanjih postav zoper kugo, ako so potrebne, 2) kontumacijske naprave, 3) prevdarek, ali bi se, kakor je v nekterih tujih krajih navada, ne dala goveja kuga, kakor kozé, cepiti, 4) kako bi se dali taki v živinskih boleznih zvedeni ljudje dobiti, kateri bi čuli nad izpeljavo zoper kugo danih postav. — „Presse“ piše, da je na Dunaji zdaj sedem časnikarjev zaprtih, namreč: Ebersberg, Grass, Friedmann, Delpiny, Tkalac, Mašelsky, Leskovec; dr. Keipp je pa že prestavil svoj zapor. — Zbor deželni v Berlinu se možato poganja za obveljavo ustavnih pravic, ki jih podbija ministerstvo; sklenil je poslance poslati pred kralja, ki bi mu osebno potožili nadloge; al ministerstva predsednik je 31. januarja naznanil zboru, da kralj ne sprejme deputacije; zbor je na to sklenil pismo izročiti kralju. — O punktu na Poljskem se še nič prav gotovega ne vé; eni pravijo, da se pomiruje, drugi da sega dalje; od 4 velikih puntarskih čet se govori, ki so raztresene na več krajih. Novejši časniki pišejo, da se ruska vojska povsod zbira in zadušuje vpor. Da bi bilo 800 puntarjev pobegnilo čez mejo avstrijsko, ni res. Po Varšavi gré glas, da hočejo kneza Konstantina povzdigniti za kralja. — Hiša za avstrijske romarje v Jeruzalemu je gotova. Nadškof dunajski je to naznanil 18. dne p. m. vsem škofom avstrijskim.

Listnica vredništva. Gosp. L. S. na R: Vaše pismo smo izročili založnistvu, da gotovo popravi nepovoljno pomoto. — Gosp. L. v Staril: Pride brž ko dobi tiskarnica več novih pismenk, s katerimi se letos tiskajo „Novice.“

Kursi na Dunaji

3. februarja 1863.		v novem denarju.	
Deržavni zajemi ali posojila.		Druge obligacije z lotrijami.	
5% obligacije od leta 1859		Kreditni lozi po g. 100 . . .	132.70
v novem dnar. po 100 g. g.	69.40	4 1/2% Teržaški lozi po 100 „	122.00
5% nar. posojilo od l. 1854 „	82.10	5% Donavsko-parabrod-	
5% metalike	76.20	ski po g. 100	98.50
4 1/2% „	65.75	Knez Esterhazy. po g. 40 „	95.00
4% „	58.00	Knez Salmovi po g. 40 „	37.25
3% „	43.00	Knez Palfyovi po g. 40 „	38.50
2 1/2% „	37.00	Knez Claryovi po g. 40 „	36.00
1% „	—	Knez St. Genoisovi po g. 40 „	38.75
Obligacije zemlišn. odkupa.		Knez Windischgrätz. po g. 20 „	21.50
(po 100 gold.)		Grof Waldsteinovi po g. 20 „	23.60
5% doljno - avstrijske g.	88.00	Grof Keglevičevi po g. 10 „	17.00
5% ogerske	75.00	Budimski . . . po g. 40 „	36.00
5% horvaške in slavonske „	74.50	Denarji.	
5% krajnske. štajarske,		Cesarske krome	15.70
koroske, istrijske „	86.00	Cesarski cekini	5.50
Deržavni zajemi z lotrijami.		Napoleondori 20 (frankov) „	9.23
Zajem od leta 1860	92.65	Souvraindori	15.90
„ „ „ 1860 petink. „	—	Ruski imperiali	9.52
„ „ „ 1839	147.25	Pruski Fridrikdori	9.65
„ „ „ 1839 petink. „	—	Angleški souvaindori	11.61
5% narodni od leta 1854 „	92.50	Louisedori (nemški)	—
Dohodkine oblig. iz Komo „	17.00	Srebro (ažijo)	13.50